

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1012/2025
17.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз бр.32/2025 од 31.07.2025. године, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Сомбору К бр.594/21 од 17.04.2024. године и Кв бр. 314/24 од 21.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 17. септембра 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз бр.32/2025 од 31.07.2025. године и УТВРЂУЈЕ да су правноснажним решењима Основног суда у Сомбору К бр.594/21 од 17.04.2024. године и Кв бр.314/24 од 21.05.2024. године учињене повреде закона из члана 441. став 4. у вези члана 265. и 262. став 1. и 2. Законика о кривичном поступку, у корист окривљеног АА.

Образложење

Решењем Основног суда у Сомбору К бр.594/21 од 17.04.2024. године утврђени су трошкови кривичног поступка које је окривљени АА имао на име ангажовања браниоца у поступку, и то адвоката Марије Вучковић, у укупном новчаном износу од 327.000,00 динара. Ставом II истог решења, обавезане су приватне тужиле ББ и ВВ да наведени новчани износ од 327.000,00 динара уплате окривљеном АА у року од три месеца од дана правноснажности решења, на рачун браниоца окривљеног – адвоката Марије Вучковић, а ставом III одбијен је захтев пуномоћника приватних тужила за награду на име састава жалбе од 29.12.2023. године изјављене против решења Основног суда у Сомбору К бр.594/21 од 15.12.2023. године као неоснован.

Решењем Основног суда у Сомбору Кв бр.314/24 од 21.05.2024. године одбијена је као неоснована жалба пуномоћника приватних тужила – адвоката Шокац Бранислава, изјављена против решења Основног суда у Сомбору К бр.594/21 од 17.04.2024. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва Ктз бр.32/2025 од 31.07.2025. године због повреде закона из члана 441. став 4. у вези члана 265. и 262. став 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и утврди да је побијаним решењем учињена повреда закона у корист окривљеног.

Врховни суд је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва указује да је побијаним правноснажним решењима повређен закон из члана 441. став 4. у вези члана 265. и 262. став 1. и 2. ЗКП у корист окривљеног.

Наиме, из списка предмета произилази да је пресудом Основног суда у Сомбору К бр.594/19 од 10.10.2021. године окривљени АА ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ. Ова пресуда потврђена је пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 бр.34/23 од 13.02.2023. године.

Након тога, побијаним првостепеним решењем Основног суда у Сомбору К бр.594/21 од 17.04.2024. године, утврђени су трошкови поступка у износу од 327.000,00 динара, које је окривљени АА имао на име агнажовања браниоца у поступку и одређено да падају на терет приватних тужила. Другостепеним побијаним решењем, жалба пуномоћника приватних тужила одбијена је као неоснована, уз образложење да се жалбеним наводима не доводи у питање правилност и законитост првостепеног решења.

Међутим, суд није могао посебним решењем одлучити о трошковима браниоца окривљеног, у ситуацији када правноснажном пресудом, којом је окривљени ослобођен од оптужбе, није утврђено ко ће сносити трошкове кривичног поступка и на шта се ти трошкови односе.

Наиме, одредбом члана 265. став 3. ЗКП прописано је да је приватни тужилац дужан да накнади трошкове кривичног поступка, који између осталог обухватају и нужне издатке окривљеног и нужне издатке и награду његовог браниоца, уколико је поступак обустављен или оптужба одбијена или је окривљени ослобођен од оптужбе.

Чланом 262. став 1. ЗКП прописано је да у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди, одлучиће се ко ће сносити трошкове кривичног поступка и колико они износе, док је ставом 2. истог члана прописано да, уколико недостају подаци о висини трошкова, посебно решење о висини трошкова донеће председник већа и судија појединац, када се ти подаци прибаве.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да правноснажном пресудом није одлучено ко сноси трошкове кривичног поступка и на шта се ти трошкови односе, накнадно донетим побијаним решењима учињена је повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, јер по налажењу Врховног суда побијаним решењима приватне тужиле нису могле бити накнадно обавезане на плаћење трошкова кривичног поступка, а како се то основано захтевом за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва указује.

Ово стога што је бранилац окривљеног најкасније до завршетка главног претреса пред првостепеним судом морао поднети захтев за исплату трошкова или поднети жалбу на првостепену пресуду у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, а како то у конкретном случају није учињено, то о трошковима браниоца окривљеног није могло бити донето посебно решење, обзиром да посебним решењем суд не може одлучити о томе ко ће сносити трошкове, већ може одлучити само о висини трошкова који су утврђени правноснажном пресудом.

Следствено изнетом, Врховни суд налази да је нижестепеним решењима учињена повреда закона из члана 441. став 4. у вези члана 265. и 262. став 1. и 2. ЗКП у корист окривљеног АА, на шта се основано указује захтевом за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, па је захтев усвојио као основан и на основу члана 492. став 1. тачка 3) ЗКП и члана 493. ЗКП утврдио да је нижестепеним решењима учињена наведена повреда закона, не дирајући у правноснажност наведених одлука.

Са свега изложеног на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 3) у вези члана 493. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић